

αθροεύουσιν καὶ ἀκριβῆ γλῶσσαν γεγραμμένα ἢ μεταφρασθέντα ἀναγνώσματα ὠφελιμώτατα τῇ σπουδῇ καὶ νουθεσίᾳ, καὶ πολλῶν καὶ ἀξιολόγων βιβλίων συμπληροῦνται τὴν ἑλλειψιν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐν Μιδιολάνῳς ὑπῆρξέ ποτε ἰατρὴς, ὃς τις ἐνθουσιασθεὶς εἰς τὴν ἰατρικὴν τῆς παρχροσύνης κατὰ τὸν ἀπὸλουθὸν τρόπον ἔδωκε τὸν πάσχοντα εἰς πάλιν, τὸν ὅποιον ἔστηνον κατὰ κάθετον ἐν μέσῳ λίμνης βυθώδους, εἰς ἣν ἐβύβιζον τὸν ἀσθενῆ, κατὰ τὸν βαθεῖον τοῦ πύθους του. Ἀφινον δὲ αὐτὸν εἰς τὴν κατάσταση αὐτὴν ἑωτοῦ ἢ πείνα ἢ τὸ φύχος τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὴν ὑγίαν του κατάστασιν. Μεταξὺ τῶν ἀσθενῶν τούτων εὐρέθη τις, ὃς τις, διαικίσας πολλὸν χρόνον εἰς τὸ λουτρὸν τοῦτο, ἤρχισεν νὰ διδάσκει βελτιώσεως· διὸ ὁ ἰατρὸς, ἐπὶ τῇ παρχροσίᾳ του, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ περιπατῇ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὴν αὐλὴν του, ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ ὅπως τοῦ μὴ θέτῃ τὸν πόδα του ἐξω τῆς εἰς τὴν λεωφόρον ἐξόδου πύλης· ὁ πάσχων ὑπεσχεθῇ τοῦτο καὶ ἐτέλεσε τὸν λόγον του. Ὅτε ἡμέραν τινα οὗτος ἦτον εἰς τὴν πύλην θηρευτὴς τις διήρχετο ἔφιππος ἔχων εἰς τὴν χεῖρα ἰέρηκα, κύνας καὶ πᾶσαν τὴν ἀναγκαίαν ἀποσκευὴν. «Κύριε, ἐκραξεν αὐτῷ ὁ παρχρὼν, μὴν λέξιν, σὺ παρακαλῶ. Τί εἶναι αὐτό; τὸν ἐρώτησεν· εἰς τί χρησιμεύει ἐκεῖνα, τὸ ὅποιον φέρεις ἐκεῖ;» ἀπέτεινε δὲ καὶ ἄλλας παρομοίας ἐρωτήσεις. Ὁ εὐπατρίδης ἔσχε τὴν ἀγαθότητα ν' ἀπαντήτῃ εἰς αὐτὸν ἐν λεπτομερείᾳ. — Ἰδὲ ζῶον, ἐφ' οὗ λέγεται, ὀνομάζεται ἵππος, καὶ διατηρῶ αὐτὸν πρὸς διασκεδαστὴν μου, τὸ δὲ πτηνὸν τοῦτο ὀνομάζεται ἱεὺς καὶ συλλαμβάνει ἱπτάμενος ὄρνυγας καὶ πέρδικας· οἱ δὲ κύνες οὗτοι εἰναι θηρευτικοί, ἀνακαλύπτοντες τὰ θηρευόμενα ζῶα ἢ πτηνά. — Καλλίστα, λέγει ὁ παρχρὼν ἀλλὰ πόσον δύναται ν' ἀνέβῃ ἡ ἑξὶς τῶν θηρευομένων ὑφ' ὑμῶν κατ' ἑτος πτηνῶν; — Δώδεκα ἕως δεκαπέντε λουδοβίκια χρυσά. — Πόσον δαπανᾷται διὰ τὴν διατήρησιν τῶν πτηνῶν τῶν ἵππων καὶ τῶν κυνῶν; — Ἰσως δεκαπεντάκις περισσότερον. — Ἀπομακρύνθητε λοιπὸν, ἀπεκρίθη ὁ παρχρὼν, τὸ ταχύτερον, πρὶν ἢ ὁ ἰατρὸς μου σὺς ἴδῃ ὅτι ἐγὼ μὲν ἔδωκε διὰ μικρὰς αἰτίας μέχρι τῆς ζώνης εἰς τὴν λίμνην, ὑμεῖς δὲ θέλει δέσσει μέχρι κεφαλῆς, ἐὰν μάθῃ τὴν ὅποιαν κάμνετε κακὴν χρῆσιν τοῦ πλούτου σας.

— Ὁ Καλῖφης Ἐγιάγης, ὃς τις ὑπῆρξεν ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος τῶν λαῶν διὰ τὰς ἐμώτητάς του, διέτριχε τὰς εὐρείας πεδιάδας τῆς αὐτοκρατορίας του ἐνυθεράποντων καὶ ἀνευ διακριτικοῦ σημείου. Ἀπατήσας δὲ ποτε Ἀρχὸν τῆς ἐρήμου πρὸς αὐτὸν εἰ-

πε — φίλε, ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἀπὸ σέ, τί ἄνθρωπος, εἶναι αὐτός ὁ Ἐγιάγης, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦσι τόσοι πολλοί; — Ὁ Ἐγιάγης δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρχὸς, ἀλλὰ τίγρις, θηρίον ἀνήμερον. — Τί ἀποδίδουσιν εἰς αὐτόν; — Πλήθος ἐγκλημάτων· χαίρει διὰ τὸ χεόμενον αἷμα τῶν ὑπηκόων του. — Τὸν εἶδες ποτέ; — Ὅχι; — Ὑψώτε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς σου, εἶναι αὐτός, μεθ' οὗ ὁμιλεῖς. — Ὁ Ἀρχὸς, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὰν ἐκπληξιν, λέγει εἰς αὐτὸν θαρρόαλῶς. — Ἀλλὰ σὺ γνωρίζεις πῶς εἰμί; — Ὅχι. — εἰμί ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ζαβαίρου, τῆς ὁποίας ἕκαστος ἀπόγονος γίνεται πατέρων μίαν ἡμέραν τοῦ ἔτους· σήμερον δὲ εἶναι ἡ ἡμέρα μου. — Ὁ Ἐγιάγης ὑπερβείδωσεν ἀκούσας τὸ τόσο πνευματώδες δικαιολόγημα καὶ τὸν συνεχώρησεν.

— Ἰωάννης Λουδοβίκος Ἐλισάβετ ἐκ Κανδιάρχου ἔμαθεν ἀπὸ τῆς κοιτίδος του νὰ διακρίνῃ τὰ γράμματα. Κατὰ τὸν τριακοστὸν μῆνα τῆς ἡλικίας του ἐγνώριζεν ὅλα, τὰ τε κεφαλαῖα καὶ τὰ μικρά, κατὰ δὲ τὸ τρίτον ἔτος ἀνεγίνωσκεν ἀκριβῶς Λατινικὰ καὶ Γαλλικὰ ἐντυπὰ ἢ χειρόγραφα. Κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος ἐξεμάθη τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, καὶ τὸ ἐπὶ οὗ, μετέφραξεν ἀπροσκόπτως τοὺς δυσκολωτέρους συγγραφεῖς. Κατὰ δὲ τὸ ἕκτον ἔτος ἀνεγίνωσκε Ἑλληνικὰ καὶ Ἑβραϊκὰ. Ἠξέωρεν ἕκτοτε τὰς ἀρχὰς τῆς ἀριθμητικῆς, τῆς ἱστορίας, τῆς γεωγραφίας, τῶν σμμάτων καὶ νομισμάτων. Ἐν δικαστήματι τεσσάρων ἐβδομάδων κατώρθωσε νὰ γράφῃ εὐχερῶς καὶ εὐκόλως. Τὸ Μορπελλιέρν, ἡ Γρενοβλῆ, τὸ Λούγδουνον, εἰ Παρίσιοι αὐτοὶ ἐθαύμασαν τὰς προόδους, τὰ πρῶτα πλεονεκτήματα καὶ τὴν ἑκτασιν τῶν γνώσεών του. Ἀνεγνώσε πλῆθος ποιητῶν, ρητόρων, ἱστορικῶν, φιλοσόφων, γραμματικῶν, ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν τὰ ἄλλα παιδία μόλις ἤξεύρουσι νὰ βαπτίζωσι τὴν γλῶσσάν των. Ἀλλὰ τὸ μικρὸν τοῦτο ὕψος ἐξέλιπεν ἅμα φανέν, ἀποβάνον ἐπταστῆς.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Μεταξὺ τῶν δημοσίων τελειῶν δευτερίων εἰσὶν ἐφαίδρουν καὶ ἐκόσμων τὴν βίαν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ὑπῆρχον τινὲς ἀρχαῖαι αὐταὶ καὶ μόναι ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἦν ἡ βασιλὴς τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ. Ὅραϊον ἦν ἀναμνηστικὸν τὸ θέαμα, ὅταν μυριάδες ἀνδρῶν, ἐφ' ὅλων τῶν ἐσχατιῶν τῆς Ἑλληνικῆς γῆς συρρέουσάντων, περιεκάθητο θαυμάζοντες τῶν νέων τὴν ῥώμην καὶ τὸ πλαστικὸν κάλλος, καὶ ἑσπερον τὸν εἰς τὸν δρόμον, τὴν πάλιν καὶ τὸ παγκράτιον ἀριστεύσαντα. Ἀλλ' ὅτε σιμνὸς προήρχετο ὁ Ἡρόδοτος, καὶ ἀνεγίνωσκε τὴν ἀθανάτου πράξις διηγουμένην ἀθάνατον ἱστορίαν του, ὅταν χρυσὴν λυρὴν κρούων ὁ ποιητὴς ἐψάλλεν ἐνθουσιώδεις συνθέσεις, καὶ τὸ πῦρ τῶν ἐπῶν του μετιδίδοτο εἰς τοὺς ἀκροωμένους, καὶ αἱ μυριάδες τῶν Ἑλλήνων χειροκροτοῦ-